

postępowaniu administracyjnym dotyczącym powrotu ze strony obywatela państwa trzeciego, którego pobyt jest nielegalny umożliwia zastosowanie środków pozbawienia wolności osobistej na podstawach innych niż środek detencyjny i kwalifikowanych zgodnie z ustawą krajową, przy braku wystąpienia przesłanek i zapewnienia gwarancji o których mowa we wspomnianych art. 15 i 16, w następstwie niezastosowania się do nakazu wydalenia wydanego przez właściwy organ administracji zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-70/11)

(2011/C 120/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i M. Owsiany-Hornung)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że przyjmując, że w przypadku skorzystania przez konsumentów z prawa do odstąpienia od umowy, przedsiębiorcy mogą nie tylko wymagać zapłaty za dostarczoną już część usługi finansowej, lecz również zwrotu kosztów racjonalnie poniesionych w trakcie okresu poprzedzającego otrzymanie przez przedsiębiorcę informacji o odstąpieniu konsumenta od umowy, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE,

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z motywem 13 dyrektywy, państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania innych przepisów niż przepisy ustanowione w dyrektywie w obszarach, które ona harmonizuje, chyba że inaczej postanowiono w tej dyrektywie.

Z art. 6 ust. 1 dyrektywy wynika, że państwa członkowskie zapewnią, aby konsument miał zagwarantowane 14 dni kalendarzowych na odstąpienie od umowy bez stosowania kar i bez podawania przyczyny.

Na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy, jeśli konsument wykonuje przyznane mu prawo odstąpienia, można wymagać od niego jedynie zapłaty bez zbędnej zwłoki za usługę rzeczywiście dostarczoną przez dostawcę zgodnie z umową na odległość.

Z art. 11 zdanie drugie, zawartego w rozdziale 3 szwedzkiej ustawy (2005:59) o sprzedaży na odległość i sprzedaży domowej wynika, że poza zapłatą za rzeczywiście dostarczoną usługę finansową, przedsiębiorca może dochodzić zwrotu kosztów racjonalnie poniesionych.

Szwecja wprowadziła tym samym do swego prawa implementującego dyrektywę przepisy wykraczające poza wymogi określone w art. 7 ust. 1 dyrektywy, dotyczącym prawa konsumenta do odstąpienia od umowy. W każdym razie implementacja art. 7 ust. 1 dyrektywy przez Szwecję nie zapewnia jasności i dokładności wymaganych przez Trybunał Sprawiedliwości celem przestrzegania wymogu pewności prawa.

Odwwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-303/08 Tresplain Investments Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hoo Hing Holdings Ltd, wniesione w dniu 21 lutego 2011 r. przez Tresplain Investments Ltd

(Sprawa C-76/11 P)

(2011/C 120/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tresplain Investments Ltd (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, J. Stobbs, adwokat)

Druża strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hoo Hing Holdings Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-303/08 i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej OHIM;

— obciążenie OHIM kosztami wnoszącej odwołanie poniesionymi w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni i zastosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 (¹) w następujący sposób: